

Khi con Địch a bị bắt thì nó điên lên không chịu nói sự nóng căm ghét với nên người nông dân Việt Nam khi ra ruộng thì đeo theo với để đi về Địch a khi bắt nó cấn vào chân. Nếu đem trình bày con Địch a phải với sự kháng cự thì đi tìm cuội năm 2009 của Đảng Cộng sản Việt Nam trình bày con người thay “tự đi tìm bi kịch” và “tự chuyển hóa” trong cán bộ, đảng viên thì cũng giống nhau.

Hãy đọc Nguyễn Đức Bình, Chủ tịch Hội đồng Lý luận Trung ương, viết trong sách Tác giả nói về công tác của Công an lãnh “Xây dựng Đảng mới trong Thời Kỳ Quá Độ Lên Xã Hội Chủ Nghĩa” năm 1991: “Về nguy cơ tự đi tìm bi kịch, phải có phòng, có chức năng phòng là quan trọng nhất. Phòng tốt, có hiểu quả đã có nghĩa là chức năng. Phòng tốt tốt, hiểu quả tốt thì khi phải chức năng. Tách các phòng chính là chức năng. “Tự đi tìm bi kịch” có thể xảy ra trên các mặt tổ chức chính trị, đạo đức, lối sống. Quan trọng nhất là phải phòng, chức năng nguy cơ “tự đi tìm bi kịch” và tự tổ chức chính trị.” (Tạp chí Tuyên Giáo ngày 17-10-2009)

Bình thưa anh rằng : “Về vấn đề tự tổ chức quan trọng nhất hiện nay là niềm tin. Phải thông thạo trong Đảng ta hiện nay, ở mặt bộ phận không nhỏ, có sự khủng hoảng niềm tin. Đó là hiện tượng dao động về lý tưởng cách mạng, suy giảm niềm tin về chủ nghĩa Mác-Lênin, về chủ nghĩa xã hội và con đường đi lên CNXH, ở sự lãnh đạo của Đảng và đi vào hành của nhà nước. Đó là mặt chủ báo quan trọng, nếu không được sớm khắc phục, có thể dẫn đến nguy cơ “tự đi tìm bi kịch....”.

“...Hiện nay tình trạng mặt đoàn kết khá phức tạp trong Đảng: Mặt đoàn kết trong các cấp ủy, cấp lãnh đạo, quần lý hội thông chính trị. Có nơi nghiêm trọng, có nơi âm ỉ, nhưng mặt đoàn kết có thể là mặt nhất định đến đến hoặc có lợi cho nguy cơ “tự đi tìm bi kịch”. Địch biệt phải chú ý trong nguyên nhân mặt đoàn kết có nhân tố “tự đi tìm bi kịch” ở sự ngụy tạo nào đó. Và cũng cần phân biệt mặt đoàn kết với những ý kiến khác nhau thông thường.”

Trình bày tình trạng bắt đầu ý kiến, kèn cựa, trên báo cáo không nghe trong nội bộ đảng, Bình khuyên : “Phải cùng nhau thảo luận, tranh luận nội bộ để đạt tới nhất trí, đi vào đó không nhưng bình thường mà cần thiết. Không nên ngại tranh luận. Không bình thường là mặt đoàn kết đến mức chia rẽ. Chia rẽ trên lĩnh vực không tốt quan trọng thì không sao, nhưng nếu chia rẽ trên những vấn đề cơ bản về hội tổ chức chính trị và lý luận nên thông thì nhất định phải kiên quyết khắc phục. Còn thiêu nhất trí đến mức chia rẽ ở tầm vĩ mô thì nhất thiết phải triệt để giải quyết theo Công an lãnh, đảng nội và nguyên tắc Đảng. Đảng ta đạt tới khoát không để xảy ra tình hình đó nhất là hiện nay khi đang chuồn bộ tiến tới Đại hội XI.”

Bình cũng cảnh giác rằng: “Liên Xô sụp đổ để lại nhiều bài học phải đi tìm trong đó có kinh nghiệm lớn về tự tổ chức lý luận, về công tác tổ chức cán bộ đến đến “tự đi tìm bi kịch” . Địch phải phó với căn bệnh chia rẽ và tình trạng “tự đi tìm bi kịch” và “tự chuyển hóa” đang lan nhanh trong đảng, Bình khuyên trên 3 triệu đảng viên phải triệt để công an quy quyết với những kẻ “nội thù”.

Bình viết: “Tăng cường kiểm tra, giám sát là không thể thiếu. Không để xảy ra tình trạng bùng nổ mặt đối mặt. Phải phòng cho được nguy cơ khi còn mặt là để hiểu mặt mặt mặt, khả năng. Tất nhiên công tác kiểm tra, giám sát phải hội sự công khai, khách quan, thận trọng, đánh giá thật chính xác, không bỏ qua mặt sự việc liên quan nhưng không thể phản ánh tình hình và nguyên nhân thành to chuyển. Khi thất sự đúng mặt đoàn kết nhất là đến mức chia rẽ bè phái thì nhất định phải xử lý kiên quyết và xử lý theo hướng phía đi với cá nhân, nhóm, tổ chức.”

Ý tưởng của Bình giống như các Chủ tịch để phó với tình trạng cán bộ muồn “xé rào” đi chèn chèn những dòng thời Lê Khó Phiêu giống như Tội Bí thư đảng Khoá VIII. Mặt trong những ngăn cấm duỗi thời Phiêu (1996-2001) là các đảng viên không được phép nói và làm nhưng

điều đương không cho phép, nhất là không được có lập trường đối lập với quy tắc đồng thuận kiên định của Chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh.

Độc giả lưu ý cho bài viết của mình, Nguyễn Đức Bình, người Cộng sản tiêu biểu cho thành phố nổi bật của chai đá nhất hiện nay trong đảng CSVN đã đưa toàn đảng: “Đảng ta có thể mạnh tuy đối với bộ máy lịch sử và kinh nghiệm đấu tranh cách mạng. Đảng ta mạnh nhờ có đường lối duy nhất đúng là đường lối dân tộc giải phóng và chủ nghĩa xã hội trên nền tảng chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh. Bởi vì nước ta không có và không thể có một đường lối chính trị nào khác tốt hơn khi để cho nhân dân chấp nhận ngoài đường lối của dân tộc và chủ nghĩa xã hội. Khách quan lịch sử mà nói, một đường lối khác, chương trình khác của xã hội dân chủ đó đang chờ đợi, dù có tội vạ nguỵ trang thế nào đi nữa thì rốt cuộc vẫn không thể gì khác là một đường lối đưa dân tộc ta đi vào con đường bế tắc hoang dã tột cùng, cuối cùng không tránh khỏi rơi vào sự phân rã hay phân thuỵ vào các thế lực đế quốc, phân đảng, thế lực dân mại khí mại.”

CA TƯỜNG, VÁI XÁC CHẾT

Người thì nhè ra sự cớ bệnh viện cho chủ nghĩa Cộng sản của Việt Nam là Phó Giáo sư, Tiến sĩ Nguyễn Bá Đức, Học viện chính trị - Bộ Quốc phòng.

Trong Bài viết “Cách mạng Tháng Mười Nga - mốc son khảm đấu tranh đấu tranh của nhân loại và dân tộc Việt Nam” Đăng trên Tạp chí Tuyên Giáo ngày 24/10/2009, Đức nói: “Đường lối dân tộc và CNXH (Chủ nghĩa Xã hội) là sự lựa chọn duy nhất đúng của chúng ta.”

Nhưng Đức lại thú nhận và lý luận rằng: “Thực tiễn cho thấy, phát triển không bao giờ là một đường thẳng mà đi lên ra quanh co, phức tạp theo hình xoắn tròn. Sự ra đời, tồn tại, phát triển và sụp đổ của các nước CNXH ở Đông Âu và Liên Xô trong thập kỷ 90 của thế kỷ XX đã nói lên điều đó. Song, không vì thế mà tiến trình lịch sử bỏ rơi, lịch sử bỏ “ngang đường”, “thụt lùi”. Nhưng tiến trình thế sự sụp đổ của một xã hội chủ nghĩa ở Đông Âu và Liên Xô chỉ có thể làm chậm bước tiến của nhân loại trên con đường đi tới CNXH, chứ không thể và không bao giờ xóa bỏ cách mạng Tháng Mười cũng như một tiêu chí của dân tộc và CNXH mà chúng ta đã lựa chọn. Điều này, đã được Đảng ta khẳng định: “Lịch sử đang trải qua những bước quanh co, phức tạp, song “loài người cuối cùng nhất định sẽ tiến tới CNXH, vì đó là quy luật tiến hóa của lịch sử” (Chú thích: trích từ Cương lĩnh 1991)

Nói đến trường hợp của Việt Nam và những bất cập trên miền của đảng, Đức bình luận rằng: “Đường lối đấu tranh đấu tranh theo định hướng XHCN do Đảng Cộng sản Việt Nam khởi xướng và lãnh đạo là sáng tạo trong vận động và phát triển lý luận Mác-Lênin, lý tưởng cách mạng Tháng Mười. Thực tiễn xây dựng CNXH ở Liên Xô, Đông Âu và Việt Nam cho thấy, chủ nghĩa Mác-Lênin không phải là giáo điều, khô cứng; chủ nghĩa xã hội không phải là “cái bánh vẽ” chờ chờ mong là có ngay được. Thực tiễn của cách mạng vô sản mới chỉ là bước đầu, để có xã hội XHCN hiện thực cần phải có quá trình tìm tòi, xây dựng công phu, nghiêm túc.”

Hồ Chí Minh và đảng CSVN đã tìm tòi, ăn no đến bất chấp với Chủ nghĩa Cộng sản từ năm 1930 và cũng đã chịu làm kẻ đánh thuê cho quốc tế Cộng sản và Chủ nghĩa bô tá này mà đảng của Hồ đã gây ra tai họa cho đất nước và làm thiệt mạng cho hàng chục triệu người Việt Nam trong 30 năm chiến tranh.

Vậy mà, cho đến bây giờ, những người CSVN như Nguyễn Bá Đức vẫn coi đó mới là “thực tiễn của” của “cách mạng vô sản” đến tận tận “Xã hội Chủ nghĩa hiện thực” thì phải mất bao nhiêu chục năm nữa, đảng CSVN biết sáng mắt ra là mình đã lầm đường, lạc lối ?

Đó cũng chính là lý do tại sao từ sau khi khối Liên Xô và các nước Xã hội Chủ nghĩa ở Đông Âu tan rã từ 1989 đến 1991, nhiều đảng viên CSVN, kể cả một số cấp Lãnh đạo đã mất định hướng để “tự diệt vong” và “tự chuyển hóa”.

Dòng tư tưởng: “Không thể vì sự sụp đổ của CNXH ở Liên Xô và Đông Âu mà đã vội quy kết đó là “sự phá sản”, “sự sụp đổ” của chủ nghĩa Mác-Lênin, của lý luận chủ nghĩa xã hội khoa học, sự thất bại của lý tưởng cách mạng Tháng Mười. Địch và nhân loại, học thuyết Mác chủ có mặt và cách mạng Tháng Mười cũng chủ có mặt, song con đường thực hiện lý tưởng XHCN mà học thuyết Mác và lý tưởng cách mạng Tháng Mười đã đặt ra hoàn toàn không phải chủ có mặt. Vì vậy, sự sụp đổ của “mô hình XHCN” ở Liên Xô và Đông Âu chủ là sai lầm của Đảng Công sản khi đi ngược lại, làm trái nguyên lý chủ nghĩa Mác-Lênin và lý tưởng của cách mạng Tháng Mười. Vì vậy, bất luận trong điều kiện, hoàn cảnh nào, người công sản phải kiên táo, sáng suốt, phải hiểu và thực hiện đúng những nguyên tắc mácxít-lêninnít.”

Sau cùng, cũng giới thiệu cái đầu tuy có óc nhưng đã khô cứng của Nguyễn Đức Bình, Dòng nói như người có bệnh nói song: “Giờ đây, con đường đi lên CNXH vẫn là mặt trời yêu khách quan. Lý tưởng của cách mạng Tháng Mười vẫn là niềm khát khao, mơ ước, sự hướng đến “điều tốt” đang lôi cuốn các dân tộc yêu chuộng hoà bình đi theo, làm theo. Ánh sáng của chủ nghĩa Mác-Lênin và lý tưởng Cách mạng Tháng Mười không bao giờ tắt. V.I.Lênin không quên “Kinh nghiệm đó sự không bao quên đi... cái kinh nghiệm ấy sự không thể bỏ, dù cho cách mạng Nga và cách mạng XHCN quở trách sự có trải qua những đợt biến gian khổ đến mấy nữa.” Địch lộng Vũ Nhổ Khôi, Phó Giáo sư, Triĩn Sĩ cũng theo đóm ăn tàn đóm mặc áo thụng vái cái xác chết đã rã nát và sự c mụi hối hám của Chủ nghĩa Công sản: “Sự sụp đổ, tan rã của Liên Xô và các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu là mặt trời thối nát của chủ nghĩa xã hội và phong trào cách mạng thế giới. Phải nhận định một cách nghiêm túc rằng cho đến nay chúng ta còn chủ lý giải đợy đợ nguyên nhân và tính chất của sự sụp đổ, tan rã đó. Tuy nhiên, chúng ta có những căn cứ lý luận và thực tiễn để khẳng định lý tưởng của Cách mạng Tháng Mười, lý tưởng xã hội chủ nghĩa, công sản chủ nghĩa vẫn song mãi, vẫn đang chủ vũ nhân loại tiến bộ tiếp tục cuộc đấu tranh cho những lý tưởng tốt đẹp đó.

Các nhà lý luận tiến sản hiện đại, dù xuyên tạc, bài bác thế nào đi nữa, cũng không thể phủ nhận tính ưu việt của chủ nghĩa xã hội. Cùng lắm, học chủ có thể nói chủ nghĩa xã hội chủ a thế thế thế thế trong bối cảnh phát triển hiện tại của nhân loại học chủ khuyến chủ nhĩng khuyến tốt tốt của chủ nghĩa xã hội hiện tại.... Sự biến ở Liên Xô và Đông Âu vẫn qua là bối cảnh thất bại của học chủ. Những lý tưởng xã hội chủ nghĩa, công sản chủ nghĩa vẫn đang là niềm khao khát của nhân dân tiến bộ khắp các châu lục. Chủ nghĩa xã hội hiện tại dù có bị thu hẹp phạm vi những các nước còn lại vẫn đường vững và phát triển, mở ra tiếp duy mới về chủ nghĩa xã hội và cách thức đi lên chủ nghĩa xã hội....”(Báo Địch tiến của Đảng CSVN ngày 21-10-2009)

Nhĩng “các nước còn lại” đang đeo đường chủ nghĩa Công sản chủ có Trung Hoa, Việt Nam, Bắc Hàn và Cuba. Nhân dân của 4 nước, về mặt tinh thần, vẫn chủ a đường học nhĩng các quyĩn tiến do căn bản của con người và tiếp tục bị Nhà nước đợc tài kiĩm soát ngặt nghèo. Về mặt kinh tế thì Việt Nam, Bắc Hàn và Cuba vẫn đường trong danh sách các nước nghèo và chủ m tiến nhĩt thế giới. Riêng Trung Hoa, tuy nay là mặt nước mạnh về kinh tế và đang đợc tiến ra đợ chỉ tiêu cho quĩc phòng thành công quĩc về quân sự, nhĩng mặt song của đợi đa sự trong hơn 1 tỉ dân vẫn còn kém xa nhân dân Nam Hàn, Đài Loan, Tân Gia Ba và Nhật Bản.

Vậy mà Vũ Nhổ Khôi vẫn có thể viết học lĩng: “...Kể niĩm 92 năm Cách mạng Tháng Mười, nhìn lại chủ nhĩng đường dài đợi ánh sáng chủ đường của cuộc cách mạng vĩ đợi đó, về nhĩng chiĩn công và thế thế thế thế có ý nghĩa học sự và thế đợi, chúng ta càng vững tin vào con đường Bác Hồ, Đảng ta, nhân dân ta đã chủ, con đường Cách mạng Tháng Mười.”

Nhĩng vào lúc đường đang về ra tiếp nhĩng về mà của ba “Nhà lý luận con vĩt” Nguyễn Đức Bình, Nguyễn Bá Dợnh và Vũ Nhổ Khôi đã xung phong đợa đợ ra bệnh viện cho sự học của chủ Chủ nghĩa Công sản đợ kêu gọi đường viên tiếp tục kiên định cái chủ nghĩa phá sản này ở Việt

Nam thì có ích gì cho dân, cho nước ?

Ai cũng biết trong Công lĩnh “Xây dựng đất nước trong thời kỳ quá độ lên Xã hội Chủ nghĩa” năm 1991, Đảng CSVN đã không dám đưa ra thời hạn phải “quá độ” bao nhiêu năm thì nhân dân Việt Nam mới được đến được cái thiên đàng có dân chủ, tự do, cơm ăn áo mặc và mọi người được hạnh phúc. Hồ Chí Minh mới chết khi còn sống.

Họ nói sẽ là chuyện của Đảng CSVN để “quá độ” là “chưa có tiền lệ” nên phải kiên nhẫn tìm tòi và đổi mới. Nhưng đến cuối năm 2009, sau 20 năm thực hiện Công lĩnh và 23 năm Đổi mới mà nhân dân Việt Nam vẫn còn phải xếp hàng sau lưng đảng để chờ theo các nước láng giềng, trong khi nước họ có chủ, có quy định gì ưu tiên mở ra, được để quy định họ không thể mới thì chưa tinh thần và vượt chót thì đến bao giờ người dân Việt Nam mới thấy được ánh sáng cuối đường hầm của cái bánh vẽ “xã hội dân giàu, nước mạnh, dân chủ, công bằng, văn minh” của đảng Công sản Việt Nam ?